

Menister mõistab linno-keelt.

Persia sultan ehk kuningas „Mahmud“ olli suurde sõddade läbbi, mis temmal allati naabridega olli, omma riki rahvast puhtaks teinud ja kus innimenne silmad pöris, seal muud nähha ei olnud, kui ahjo warremed, leskede naeste ja waeste laste nutto heäl.

Kord olli üks menister nahja pärrast ütelnud, et temma lindude keelt mõiste, mis temma ühhe preestri käest olle õppinud. Kuningas piddas need sõnnad meles ja kui nemmad jahhi peäle läksid ja ühhe ärra ärwitud külla kohta said, kus üks suur pu seisis, näggi kuningas selle pu otsas kaks õ-kulli, kes teine teisega kraaklesid. Sedda nähhes, tullid need menistri sõnnad temma mele ja ütles nüüd kiusates: „Kule menister!“ tänna pead sa omma prowi teggema ja mulle üttelema, mis need kaks lindo seal pu otsas kõnnelewad?“

Menister läks tassakeste pu alla ja teggi nenda, kui kuleks temma hõlega lindude kõnnet. Kui taggasi tulli, ütles temma kuningale: „Müist jutto kuulsin õige selgeste; agga ma ei julge sulle sedda mitte ütelda.“

Agga kuningas ütles: „Minna käsijn sedda! ja kui sa sedda ei te, siis pead surma surrema!“

„Sinno käsjo pean ma kuulma!“ kostis menister ja ütles: „Need kaks lindo räkisid omma laste kosja asjust ja se teine ütles: Minna lubban kül; agga selle seädusega, et sa omma tütrele wiis laggunud külla kassarahhaks liggi annad. Selle peäle kostis prudi isja: „Kui se muud ei olle, siis annan omma tütrele sadda laggunud külla ja liina, kui sa sedda umbest tahhad. Andko Jummal meie kuningale pitka igga ja kallist terrist, siis ei olle laggunud kohtadest pudo mitte, ni kaua kui temma walitses.“

Selle jutto peäle jäi kuningas mõtlema, et temma tännine, kui üks küllade ja liinade ärra ärwitaja olnud, teggi naabridega rahho ja laskis keif mahha lõhhtud küllad ja liinad weeste üllesehitada ja püdis keigiga rahho. Nenda sai ühhest hirmsast werrejännulisest kuningast keige parrem ja heldem isjalik kuningas, kedda keif enne kartsid ja wihkasid, ja nüüd jälle südamest armastasid ja auustasid.